

KRISZTUSBAN MINDNYÁJAN ÉLETRE KELNEK ◀

In memoriam Mihácsi Lajos

1953–2026*

■ VLADIKÁ ZSÓFIA

Csendes szomorúsággal, mégis Istenbe kapaszkodó reménységgel állunk meg Mihácsi Lajos testvérünkre emlékezve. Nehéz elengedni azt, akinek jelenléte annyi éven át volt biztos pont, akire úgy tekintünk, mint a szeretet és a szolgálat halk, de rendíthetetlen tanújára. Fájdalmas hirtelenséggel tért haza július 14-én, életének hetvennegyedik évében ahhoz az Úrhoz, akinek egész életét odaadta, és akinek közelségét most már színről színre láthatja.

„Mert nem szégyellem az evangéliumot, hiszen Isten ereje az, minden hívőnek üdvösségére...” (Róm 1,16)

Mihácsi Lajos Pakson született 1953. április 19-én a család második gyermekeként. Édesanyja, Haniffel Márta tanítóként dolgozott, édesapja, Mihácsi Lajos lelkészként szolgált Dunaföldváron. A fiú

* Mihácsi Lajos nyugalmazott evangélikus lelkészt 2026. augusztus 4-én kísérték el utolsó útjára a felpéci temetőben (<https://www.evangelikus.hu/hireink/itthon/in-memoriám-mihácsi-lajos>).

itt végezte az általános iskolát, és tett érettségét 1971-ben a Magyar László Gimnázium diákjaként. Felnőtt életét Dunaujvárosban kezdte rendszerszervező üzemmérnökként.

1977-ben házasságot kötött Verbenác Ilonával. Húsz évig tartó közös életüket Isten négy fiúgyermekkel ajándékozta meg.

Édesapjának a példája erősebbnek bizonyult a műszaki feladatoknál: Mihácsi Lajos harminchat évesen úgy érezte, más útra szólítja az Isten. Az Evangélikus Teológiai Akadémia elvégzése után D. Szebik Imre püspök 1993. február 7-én diakónus lelkésszé avatta Győrben. 1993 és 1997 között a győri Evangélikus Szeretetház igazgatója és diakónus lelkésze volt. Mind vezetői szerepében, mind szolgálatában hamar megmutatkozott csendes, de határozott egyénisége, amely egész életében jellemezte.

1997-ben Mencshelyre került; 2003-ig volt elkötelezett lelkésze a mencshely–nagyvázsony–szentantalfai gyülekezetnek. Hűséges pásztorolásával, emberséges szeretetével fordult mások felé, és erősítette a közösség életét.

1998-ban házasságot kötött Szócs Edittel, így immár hat fiúgyermek apjává vált, akiket nagy szeretettel, gondviselő türelemmel nevelgetett. Felesége volt a támasza, aki mindenhova elkísérte, és tiszta szívvel állt férje mellett hűséges társként.

2003-tól tizenkét éven keresztül vállalta a soproni Fabricius Endre Evangélikus Szeretetotthon vezetését. Közben, 2011-től egészen nyugdíjba vonulásáig Vadosfán végzett helyettes lelkészi szolgálatot.

2018-tól nyugdíjas éveit töltötte, de mindvégig aktív szolgálatot végzett. Ott segített, ahol épp szükség volt rá. Így koordinált helyettes lelkészi szolgálatot Harkán 2018–2019-ben, kórházlelkészként tevékenykedett Pápán 2019–2020-ban, majd szintén helyettes lelkészként 2024–2025-ben Farádon.

A lelkészek közösségét mindig mély tisztelettel és testvéri szeretettel ölelte magához. Tudta, milyen teher és milyen ajándék egyszerre a szolgálat, és szívügye volt, hogy bátorítsa, erősítse és felemelje azokat, akik vele együtt hordozzák az evangélium ügyét. Szavai sosem voltak hangosak, de mindig súlyuk volt; jelenléte nem volt hivalkodó, mégis mindenki érezte, hogy vele együtt közelebb kerülünk ahhoz a békességhez, amelyet csak Isten adhat.

Ez év márciusától a lébényi gyülekezetet pásztorolta közel fél éven keresztül. Egy hónappal megbízatásának vége előtt váratlanul hívta haza mennyei Atyja, hatalmas hiányt hagyva maga mögött. Hiányozni fog a családi otthon melegségéből, ahol féltő gondoskodással fordult szerettei felé. Felesége mellett igazi társ volt, gyermekeit pedig olyan figyelemmel és szeretettel kísérte, amely biztonságot és erőt adott nekik.

Nagyapai szíve az unokái körében vált igazán láthatóvá: ő volt a mesélő, a bölcs tanácsok embere, aki az unokák minden apró mozdulatában örömét lelte. Szívesen tanítgatta őket kétkézi munkára, a zene szeretetére, az élet dolgaira. Ha kérték tőle, akkor a világtérképet vette elő, megismertette őket az országok zászlóival, vagy éppen zongorázott velük. A zene máskor is nagy hangsúlyt kapott az életében. Nemcsak lelkészi feladatait végezte alázatosan és lelkiismeretesen, hanem kántorként is helytállt, ha arra volt szükség. Nagyon szeretett énekelni.

Élete középpontjában az Isten iránti rendíthetetlen hűség állt. Mindig tudta, hogy a szolgálat nem róla szól, hanem arról, akinek életét teljesen odaszánta: Krisztusról. Váratlan távozása nem csupán egy élet lezárulása, hanem egy olyan szív elcsendesedése, amely sokakért dobogott. Soha nem hangos szavakkal, hanem a mindennapok halk jóságával, a szolgálat alázatos szépségével mutatta meg, mit jelent Krisztust követni. Hiánya fáj, de az a szeretet, amelyet közöttünk hagyott, tovább él.